

det muligt for Folkethinget at korrigere Landstthinget, naar dette reiser en længere Strid, altsaa ligesom vor Forsfatning af 1849. Det sfer ganske simpelt ved, at Lands-thinget vælges af Folkethingets Vælgere. Dette er saaledes Tilfælde i Sverig, hvor det første Kammer vælges af de saakaldte Lands-thing, det vil sige Amtsråad eller Provindsråad. Det er ganske vist indirekte Valg, men disse Provindsråads Vælgere ere netop de samme Vælgere, som ere Vælgere til det andet Kammer. Det er nemlig de samme Skatteydere, som vælge til Provindsråadene og til 2det Kammer. Altsaa, det vil blive ganske det Grundlag, som finder Sted i vor Forsfatning, nemlig indirekte Valg; om der skulde være en enkelt lille Ændring, vil det være uden væsentlig Betydning. Det Samme er Tilfældet i Holland. I Holland vælges 1ste Kammer af Valgmænd ved indirekte Valg, men disse Valgmænd vælges af Provindsstændene, og disse vælges af Vælgerne til 2det Kammer. Det er det samme Princip som i Grundloven af 1849. I Belgien er der direkte Valg til Deputeretkammeret og direkte Valg til 1ste Kammer. Der er de samme Vælgere haade til Senatet og til de Deputeredes Kammer. Forskjellen, der tilveiebringes mellem de to Thing, er opnaaet gennem andre Bestemmelser, nemlig en Aldersbestemmelse og en Censur, — en Valgbarhedsrensus, men ikke en Valgretsrensus. Det Samme gjælder Frankrig. Det franske Senat er valgt indirekte paa forskjellig kombineret Maade, men af de almindelige Vælgere ved almindelig Valgret. Nogle vælges af Deputeretkammeret, Andre af Provindsråadene, atter Andre af Arrondissementråadene og Kommunerens Delegerede, men alle disse Valgmænd vælges igjen ved den almindelige Valgret. Det er det Samme med den franske Forsfatning som med den belgiske, hollandske, svenske og danske af 1849. Den bundet i den Valgret, der er Grundlag for Deputeretkammeret, og derfor er der den Enhed og Fasthed i Forsfatningen, som der skal være. Den østerrig-ungariske Forsfatning skal jeg ikke komme ind paa af den simple Grund, at Forsfatningsforholdene i Østerrig jo slet ikke angaa et enkelt Land eller en Forsfatning for et enkelt Land, men er en Statsforsatning, som kommer ind under ganske andre Betragtninger end dem, som gjælde for saadanne Forsatninger, som her er Tale om. Det er en Forsfatning i Lighed med vor gamle Heltstatsforsatning, hvor Nationalitetsprincippet kommer til at spille en Rolle, og hvad den ungariske Forsfatning angaar, da er den forandret i disse Dage og kommer ind

under de almindelige Regler for den anden Art Grundlovsforsatninger, jeg skal nævne, nemlig den tydske, den engelske og den italienske. Alle disse tre Forsatninger have ikke et Førstekammer valgt af det samme Vælgerkorps, som vælger til 2det Kammer, men lægge den væsentligste Afgjørelse for 1ste Kammeres Sammensætning i Hænderne paa Regjeringen, idet det staar Regjeringen frit for at supplere Antallet af Medlemmer i 1ste Kammer, saa meget den vil. Det gjælder for Englands og Preussens Vedkommende. Kongen af Preussen har Ret til at udnævne Medlemmer af Herreshuset, naar forøvrigt de finansielle Betingelser ere til Stede hos de Vedkommende, og i Tydskland ere de meget lette at skaffe til Veie i saa stort Antal, som man har Øyst til. Det gjælder for det tydske Rige utvivlsomt, at det 1ste Kammer kun er en Repræsentant for Forbundsraadet. For Italiens Vedkommende gjælder det fuldstud, at det 1ste Kammeres Medlemmer vælges af Kongen i ubegrændet Antal, og det Samme gjælder nu efter den sidste Forsatningsforandring i England. Men saa Meget er altsaa sikkert, at i alle disse Forsatninger er det det 1ste Kammer umuligt at gjøre nogen længere Modstand. Derfor hender man ikke der til alle disse uendelige Vanstueligheder, som vi trækkes med Nar ud og Nar ind; Konfliktten løses enten ved, at den almindelige Valgret tvinger Førstekamret til at forandre Sammensætning, eller ogsaa løser Regjeringen den ved et Magtprog, ved at gribe ind i Førstekamrets Sammensætning. Resultatet vil komme ud paa Et og det Samme. Naar Regjeringen, Kongemagten, i et Land, der ikke har Andet at støtte sig til end det, at den selv vælger Medlemmerne af 1ste Kammer, er isoleret og selvfølgelig staar paa overordentlig svage Fødder, saa kan den ikke staa mod det Tryk, der ligger i det valgte Things Modstand og hele den offentlige Menings Modstand; den vil meget hurtigt blive nødt til at give efter og foretrække, naar Valgene have viist, hvorledes Stemningen er hos Vælgerne, at forandre Kulør og sørge for at faae Tingene til at gaa i deres naturlige Gænge. Det er, om man vil, en mere monarkisk Form for den samme Tanke, nemlig at der skal være Enhed i Forsfatningen, og denne bestemmes af Vælgerne til det 2det Kammer. Det har man jo ganske vist fra-veget i 1866; Forsfatningen af 1866 kan ikke saaledes gaa ind under disse almindelige Regler som alle de andre Forsatninger. Den frembyder ganske vist nogle Vanstueligheder, men er dog imidlertid slet ikke et saadant Monstrum eller Abjurdum, som det i